

er beskæftiget paa Forlystelsesetablissementer. Det er det, at Børnet overhovedet kommer i Forbindelse med disse Forlystelsesetablissementer, Beværtninger osv., der er til Skade for Børnets moralske Udvikling. Derfor tror jeg, at man langt snarere ved politimæssige Forskrifter mod Børns Ophold paa slige Steder vilde kunne komme til at ramme Ondet. Hvad angaar Omløben med og Omførsel af Varer, der udbydes til Salg, vedrører denne Bestemmelse i første Række de mislige Forhold, der finde Sted ved Mælkeforsyningen, saaledes som ogsaa berørt af den ærede Ordfører. Jeg tror ogsaa, man vil kunne komme dette Onde nok saa kraftigt til Livs ved politimæssige Forskrifter. Det er i saa Henseende ikke ukendt hos os, at Politiet regulerer en saadan Omførsel af Varer til offentligt Salg paa offentlig Gade.

Jeg skal dernæst sige nogle Ord om en anden Del af Lovforslagets Bestemmelser, nemlig om dem, som sigte til en Forandring i Loven af 1873. Dette gælder Bestemmelsen i § 2 om, at Børn under 14 Aar ikke maa anvendes til erhvervmæssig Beskæftigelse paa Fabrikker eller fabrikmæssig drevne Værksteder, dernæst ogsaa om § 3, der giver nærmere Regler om Længden af deres Arbejdstid i Døgnet. Med Hensyn til den Lavalder, der her foreslaas indført, 14 Aar, i Stedet for Lavalderen paa 10 Aar efter Loven af 1873, skal jeg sige, at den ærede Ordfører med Rette henviste til, at man nu gennemgaaende i Udlandet er kommen til en højere Lavalder end den, der blev indført her i 1873. Da vi indførte denne, vare vi, tror jeg, paa Højde med og i Overensstemmelse med de den Gang gældende Love andre Steder. Naar man nu i Udlandet er kommen højere op med Lavalderen, kan der ganske vist ogsaa være Grund for os til at følge efter, men Forholdet er, som den ærede Ordfører ogsaa udtalte, det, at man gennemgaaende har sat Lavalderen til 12-Aars Alderen, og at det kun er i Svejs og delvis i Østerrig, at Lavalderen er 14 Aar. I Tyskland og Frankrig er den 13, og i andre Lande er man kun naaet til 12-Aars Alderen og endda adskillige Steder endnu lavere. — Hvad Arbejdstiden angaar, tror jeg ikke, saa vidt jeg har undersøgt Sagen, at der findes noget Land, hvor man er gaaet saa langt ned som til 4 Timers Arbejde i Døgnet. Jeg tror, at den Arbejdstid, som blev fastsat i Loven af 1873, nemlig 6½ Time med ¼ Times Hvil, endnu er den, som maa anses for fuldt ud at svare til, hvad

man paa dette Omraade har foreskrevet andetsteds. Jeg ser ikke rettere, end at en Maksimumsarbejdstid af 4 Timer egentlig vil gøre alt Børnearbejde i Fabrikker illusorisk. Jeg tror, det i høj Grad vil bidrage til, at Børnearbejdet i Fabrikker forsvinder. Dette har jo efter den ærede Ordførers Udtalelser egentlig ikke været Forslagsstillernes Mening, skønt det ganske vist i Dag lod til, at den ærede Ordfører ikke uden Sympati vilde se paa, at Forholdene udviklede sig saaledes, at de voksne Mænds Arbejde kom til at træde i Stedet for Børnearbejdet, hvor dette findes. Nu er Forholdet jo dette, at siden vi her i Landet have faaet Loven af 1873, er Børns Anvendelse i Fabrikker og fabrikmæssig drevne Værksteder gradvis sunken fra saa vidt jeg erindrer 12,9 pCt. til 5,9 pCt. Der er saaledes en ganske naturlig Udvikling i Retning af at anvende Børn mindre og mindre til Arbejde i Fabrikker. De Herrere ville af den sidste Beretning fra Fabrikinspektoratet have set, at det aldeles overvejende er en enkelt Industri, nemlig Tobaks- og Cigarfabrikker, der benytte Børns Arbejde, idet der nemlig i disse Fabrikker anvendtes 1,945 Børn, medens det samlede Antal Børn, der benyttedes i Fabrikker, var 3,534. Jeg skal ikke gaa nærmere ind derpaa, men kun sige, at naar jeg saaledes har Sympati for en Forhøjelse af Lavalderen for Børn, der arbejde i Fabrikker, stemmer det med, at Regeringen, Administrationen i det hele taget i det forløbne Aar gentagne Gange har haft under Overvejelse, hvorvidt man ikke skulde gaa til en Forandring i Loven af 1873 dels med Hensyn til Lavalderen for at komme i Overensstemmelse med den fremmede Lovgivning, dels for at give særlige Regler for Kvinders Arbejde i Fabrikker, hvortil der ogsaa vil være Trang herhjemme, og endelig for mulig at optage Bestemmelser fra den fremmede Lovgivning om Forbud mod Børns Arbejde i Fabrikker paa Søn- og Helligdage. Paa disse Punkter vil jeg meget godt kunne gaa til en Omformning af den bestaaende Lov, Loven af 1873. Men jeg ser ikke rettere, end at det vilde være overmaade betænkeligt at komme ind paa en Reform i det Omfang, som de ærede Forslagsstillere have tilsigtet ved deres Forslag, for saa vidt det i øvrigt omhandler Børns erhvervmæssige Beskæftigelse.

Philipsen: Det undrede mig egentlig ikke, at den højtærede Indenrigsminister har ilet med at tage Ordet for at udtale